

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 116/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 220/2008 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 220/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že pôvodný žalobca sa návrhom doručeným 28. novembra 2006 Okresnému súdu Bratislava III domáhal od sťažovateľa zaplata sumy 491,73 € s príslušenstvom z titulu neuhradenia odplaty za ním vykonané právne služby. Dňa 1. januára 2008 bola vec po prechode výkonu súdnictva pridelená okresnému súdu.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že stav *„právnej neistoty, bezmocnosti, prežitých psychických útrap z extrémne dlhého a nezákonného, protiústavného konania Okresného súdu Pezinok o výsledok konania trval u sťažovateľa do 20.03.2019, kedy bolo sťažovateľovi doručené zrušujúce a zastavujúce uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/333-4 /2016-390 z 31.01.2019, právoplatné a vykonateľné dňa 20.03.2019... teda konečné rozhodnutie vo veci samej.“*.

Sťažovateľ uvádza, že v danej veci podal 15. januára 2013 sťažnosť na prietahy predsedovi okresného súdu, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná. Následne 8. marca 2013 podal ústavnú sťažnosť, ktorou namietal porušenie práv z dôvodu prietáhov v napadnutom konaní. Ústavný súd jeho ústavnú sťažnosť uznesením č. k. III. ÚS 204/2013-23 zo 14. mája 2013 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ *«... sa obrátil so žiadosťou o pomoc na Súd, ktorý v sťažnostnom konaní č. 45308/13... medzi sťažovateľom a slovenskou vládou vydal dňa 28.01.2014 rozhodnutie voči Slovenskej republike, ktorým deklaroval porušenie „primeranej lehoty“ podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, sťažovateľovi priznal odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume 2.500 eur...*

Sťažovateľ tvrdí, že konanie pri jeho posudzovaní ako celku teda od 28.11.2006 do 20.03.2019 trvalo extrémne dlho, na prietáchoch zavinených neefektívnou a nezákonnou rozhodovacou činnosťou porušovateľa sa nepodielal, voči nečinnosti a neefektívnemu konaniu vnútroštátnych súdov do podania ústavnej sťažnosti a po arbitrárnom

odmietajúcom rozhodnutí ústavného súdu uznesením sp. zn. III. ÚS 204/2013-23 z 14.05.2013 bol bezmocný, psychicky strádal, žil v utrpení a beznádeji o výsledok konania, o to viac , že je invalidný dôchodca s nevyliciteľnou chorobou a to všetko aj napriek tomu, že vec bola po právnej stránke jednoduchá, nezložitá, tak bol obeťou šikany zo strany pôvodného žalobcu a jeho nástupcu, ako aj okresného súdu (porušovateľa), vec mala a má pre neho mimoriadny význam .

Rozhodovanie krajského súdu o odvolaní sťažovateľa z 06.05.2013... vinou pochybení porušovateľa (vid'. opravné uznesenie...) trvalo extrémne dlho do 31.01.2019, teda viac ako 5 ROKOV a 8 MESIACOV, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné, čo sa osvedčuje zrušujúcim a zastavujúcim uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/333-4/2016-390 z 31.01.2019, doručeným sťažovateľovi dňa 20.03.2019...».

4. Na základe tejto argumentácie sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie a nálezom vyslovil porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 220/2008, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 10 000 € a priznal mu aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou

od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248, § 250 a § 251.

7. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

III.

11. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa je možné kvalifikovať ako sťažnosť podľa čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde a sťažovateľ je zároveň v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

12. Z petitu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 220/2008, ktoré trvalo viac ako 12 rokov.

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy, o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, II. ÚS 101/03, I. ÚS 88/07, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016).

14. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 105/07, I. ÚS 280/08, II. ÚS 186/2010).

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (I. ÚS 167/03, IV. ÚS 221/04).

16. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06), v zmysle ktorej sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03, ale aj Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie ESLP z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

17. Keďže v čase podania ústavnej sťažnosti (3. mája 2019) už bolo v napadnutom konaní právoplatne rozhodnuté (20. marca 2019), ústavný súd dospel k záveru, že k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu už nemohlo reálne dochádzať.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd uzavrel, že keďže v čase podania ústavnej sťažnosti už bolo napadnuté konanie na okresnom súde meritórne skončené, s prihliadnutím

na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je zrejmé, že ústavná sťažnosť sťažovateľa proti postupu okresného súdu je zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami uvedenými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2019